09/07/2023

Ο Μητροπολίτης Φθιώτιδος για τα χαρακτηριστικά της σχέσης του ανθρώπου με το Θεό

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στο ορεινό και ακριτικό χωριό Μάρμαρα της Δυτικής Φθιώτιδος, στο όμορφο χωριό με τους λιγοστούς κατοίκους και την πλούσια ιστορία και φυσική ομορφιά, βρέθηκε για μια ακόμη φορά ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών την Κυριακή 9 Ιουλίου 2023, όπου και ιερούργησε στον Ιερό Ιστορικό Ναό των Παμμεγίστων Ταξιαρχών.

Η Αρχιερατική Θεία Λειτουργία μεταδόθηκε απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου.

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος με αφορμή το αποστολικό και το ευαγγελικό

ανάγνωσμα, σκιαγράφησε τα χαρακτηριστικά της πραγματικής σχέσης του ανθρώπου με τον Θεό.

Αρχικά ο Σεβασμιώτατος υπογράμμισε:

«Σήμερα η Αγία μας Εκκλησία για μία ακόμη φορά φέρνει μπροστά μας διδάγματα ζωής και ιδιαίτερα σήμερα έρχεται να μιλήσει στους ανθρώπους τους θρησκευομένους, έρχεται να μιλήσει ιδιαίτερα στους ανθρώπους οι οποίοι είναι μέσα στην παράδοση, έχουν μεγαλώσει μέσα στην παράδοση στη ζωή της Εκκλησίας, παραταύτα όμως και αυτοί έχουν ανάγκη να ακούσουν το λόγο της Αληθείας, έχουν ανάγκη να καταλάβουν ότι δεν αρκεί να έχουμε βαπτιστεί ορθόδοξοι χριστιανοί, δεν αρκεί να ζούμε σε μία ορθόδοξη χώρα, δεν αρκεί να είμαστε μονάχα διάδοχοι φυλετικά, γενετικά προγόνων, οι οποίοι ήταν κοντά στις παραδόσεις, ήταν κοντά στην πίστη, αλλά χρειάζεται να έχουμε ενεργοποιημένη την σχέση με τον Θεό, να έχουμε ενεργοποιημένη την σχέση με τον συνάνθρωπο και αυτή η σχέση, η οποία είναι η σχέση της αληθινής πίστης, είναι η σχέση της πραγματικής αγάπης, όχι μία σχέση τυπική και εξωτερική, όχι μία σχέση απλώς επιτέλεσης κάποιων καθηκόντων ή κάποιων εθίμων ή κάποιων παραδόσεων, αλλά ο άνθρωπος έχει ανάγκη μία βιωματική, υπαρξιακή, βαθιά προσωπική σχέση αγάπης με τον Θεό, η οποία ενεργοποιείται και φανερώνεται κατεξοχήν στην αγάπη προς τον συνάνθρωπο.
Έτσι βλέπουμε τον Απόστολο Παύλο στο σημερινό Αποστολικό Ανάγνωσμα να εκφράζει την αγωνία του και για τους συμπατριώτες του, για τους παραδοσιακούς Ιουδαίους, για τους παραδοσιακούς ευσεβείς οι οποίοι όπως διαπιστώνει: «Ζῆλον Θεοῦ ἔχουσιν, ἀλλ᾽ οὐ κατ᾽ ἐπίγνωσιν». Φοβερή φράση. Φράση, που πρέπει να μας προβληματίσει, φράση που πρέπει ιδιαίτερα αυτούς, που νομίζουν ότι είναι πιο καλοί από τους άλλους χριστιανούς, ιδιαίτερα αυτούς τους χριστιανούς, που θεωρούν ότι είναι οι αμύντορες της πίστεως και μάλιστα την προστατεύουν τάχατες από κάποιους άλλους από τους οποίους κινδυνεύει η πίστη, ενώ ίσως δεν μπορούν να δουν ότι η πίστη μήπως κινδυνεύει από τους ίδιους αυτούς, αυτοί λοιπόν οι άνθρωποι είναι οι οποίοι έχουν μεν ζήλο, αλλά αυτός ο ζήλος λέει ο Απόστολος Παύλος δεν είναι ζήλος με επίγνωση αλλά «ου κατ’ επίγνωση». Το επεξηγεί τόσο ωραία: «Ἀγνοοῦντες τήν τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνην, καί τήν ἰδίαν δικαιοσύνην ζητοῦντες στῆσαι» και έτσι χάνουν τελείως, παντελώς, τη δικαιοσύνη του Θεού, δεν γνωρίζουν ποια είναι η δικαιοσύνη του Θεού, θεωρούν ότι η δικαιοσύνη του Θεού είναι η πίστη σε έναν Θεό τιμωρό, σε έναν Θεό εισαγγελέα, σε έναν Θεό, ο οποίος έρχεται να βασανίσει τον άνθρωπο, έρχεται να καταπιέσει τον άνθρωπο, για αυτό και βλέπουμε πολλές φορές τέτοιους χριστιανούς, αντί να κηρύττουν την αγάπη να κηρύττουν το μίσος, να κηρύττουν τη μισαλλοδοξία, να

κηρύττουν όχι την αποδοχή και τον σεβασμό στον άλλο, αλλά την άρνηση του άλλου, τη φοβία προς τον άλλον, την έλλειψη αποδοχής του άλλου.
Βλέπουμε στο όνομα του Χριστού πολλοί άνθρωποι να φέρονται αντικοινωνικά, να μην μετέχουν με αλληλεγγύη και με συμμετοχή και με συνεργασία μέσα στα δρώμενα της ζωής, να θεωρούν ότι η πίστη είναι μία αυτιστική κατάσταση, ένα κλείσιμο στον εαυτό, μία ελιτίστικη νοοτροπία. Βλέπουμε να υπάρχουν χριστιανοί μέσα στον κόσμο, οι οποίοι θεωρούν ότι ο Χριστός μπορεί να περιοριστεί μόνο στο μικρόκοσμό τους, βλέπουμε χριστιανούς με κλειστές τις καρδιές που δεν χαίρονται με την ανοιχτωσιά, δε χαίρονται με την ευρυχωρία, δεν χαίρονται με το άνοιγμα της Εκκλησίας, δεν θέλουν το διάλογο, δεν θέλουν τη συζήτηση με τον πολιτισμό, με την τέχνη, με την τεχνολογία, με την επιστήμη. Βλέπουμε ανθρώπους εγκλωβισμένους σε ένα δικό τους κόσμο, ο οποίος αυτός όμως ο κόσμος έχει άγνοια της δικαιοσύνης του Θεού, γιατί ακριβώς επίκεντρο του κόσμου τους είναι ο εαυτός τους κι αυτό είναι πολύ επικίνδυνο για όλους μας ανεξαιρέτως. Τούτα τα λόγια δεν λέγονται για κάποιους άλλους, λέγονται για όλους μας ανεξαιρέτως.
Ο μεγάλος κίνδυνος, τον οποίο διατρέχει ο άνθρωπος, είναι να κάνει κέντρο του κόσμου τον εαυτό του, να γυρίζουν όλα γύρω από αυτόν, να έχει ένα υπερτροφικό «εγώ», το οποίο να κατευθύνει τις σκέψεις, τους λογισμούς, τις ιδέες, τις απόψεις. Να μην μπορεί να συνυπάρξει, να μην μπορεί να γίνει σύντροφος, να γίνει φίλος, να γίνει συνοδοιπόρος. Να μην θέλει και να μην μπορεί να συζητήσει πραγματικά και να ακούσει τον άλλο, να δεχτεί τη διαφορετικότητα του άλλου, να δεχθεί το μυστήριο της ετερότητας, να μπορεί να αποδεχθεί ότι ο άλλος, ακόμα και αν είναι το ίδιο μας το παιδί, ακόμα κι αν είναι τα ίδια μας τα σπλάχνα μπορεί να είναι τελείως διαφορετικός και τελείως διαφορετικοί από εμάς».

Συνεχίζοντας το κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος ανέφερε:

«Αυτή είναι η ιδία δικαιοσύνη. Μία αντίληψη για τον κόσμο φτιαγμένη και κομμένη στα μέτρα των δυνατοτήτων ή των αδυναμιών του καθενός και αυτό ίσως είναι το χειρότερο, όταν οι αδυναμίες μας, οι μειονεξίες μας, τα κόμπλεξ μας, οι αναπηρίες μας, τα απωθημένα μας γίνονται κριτήριο ζωής και κριτήριο πορείας μέσα στον κόσμο.
Εισέρχεται ο Χριστός μέσα σε μία πόλη και θεραπεύει δύο δαιμονισμένους, αφού πρώτα δίνει μία μάχη μαζί τους, μία μάχη ακριβώς για να σπάσει αυτό το τεράστιο «εγώ» τους, το οποίο τους έχει εγκλωβίσει ακριβώς γύρω από τον εαυτό τους και αυτός ο εγκλωβισμός γύρω από τον εαυτό δεν είναι πηγή ζωής, αλλά είναι πηγή θανάτου. Ο εγκλωβισμός τους γύρω από τον εαυτό τους, που τους οδηγεί; Όχι στη ζωντανή κοινωνία των σχέσεων, όχι στη ζωντανή κοινωνία του διαλόγου, όχι στη

ζωντανή κοινωνία τη διαλεκτική, την κοινωνία η οποία παράγει, η οποία δημιουργεί ζυμώσεις, αλλά βρίσκονται στα μνήματα. Εκεί καταλήγει ο άνθρωπος, ο οποίος είναι εγκλωβισμένος σε μία τυπικότητα. Γίνεται ο ίδιος ένα μνήμα, ένα μνημείο. Παύει να έχει ζωντάνια, γίνεται ένα σύμβολο και είναι εξαρτημένος απλώς από ένα σύμβολο, δείχνει ότι πιστεύει στον Θεό, αλλά που πιστεύει; Σε νεκρά σύμβολα και όχι σε ένα ζωντανό Θεό που είναι Θεός αγάπης, που είναι Θεός κοινωνίας, που είναι Θεός ανοιχτωσιάς, που είναι Θεός παρακλήσεως, που είναι Θεός παρηγορίας.

Αυτό νιώθουν και οι άνθρωποι, οι οποίοι είναι εγκλωβισμένοι σε μία άγονη συντήρηση. Αισθάνονται ότι κινδυνεύουν όταν ακούν έναν λόγο ελεύθερο, προοδευτικό, έναν λόγο με ανοιχτωσιά, ένα λόγο που θέλει να σπάσει τα δεσμά ακριβώς του δαιμονικού υπερτροφικού «εγώ». Έτσι αισθάνθηκαν και αυτοί. «Ναι, είσαι ο Θεός αλλά είσαι ο Θεός βασανιστής και όχι Θεός της αγάπης, όχι ο Θεός της συγχωρήσεως, ο Θεός του ελέους, όχι ο Θεός που απελευθερώνει». Οι άνθρωποι, οι οποίοι έχουν μία τυπική νοσηρή θρησκευτικότητα θέλουν έναν Θεό που να δεσμεύει, έναν Θεό που να βάζει τιμωρίες, που να βάζει επιτίμια, που να βάζει κανόνες. Ψάχνουν συνέχεια για τιμωρίες και για κανόνες. Μονάχα πόσες μέρες θα νηστέψουν, πόσες μετάνοιες θα κάνουν, πόσα κομποσχοίνια θα κάνουν. Όλη η θρησκευτικότητά τους είναι εγκλωβισμένη γύρω μονάχα από εξωτερικούς κανόνες και ενώ τηρούν, και αν τηρούν αυτούς τους κανόνες, χάνουν το μεγάλο κανόνα, που είναι ο ίδιος ο Χριστός. Χάνουν το πρόσωπο του Χριστού διοτι προτιμούν το δικό τους πρόσωπο και γίνονται μνήματα στην κυριολεξία, μνήματα με πόδια, νεκροταφεία που περπατούν μέσα στο δρόμο χωρίς να παράγουν και να εκπέμπουν ζωή, χωρίς να τους βλέπει ο άλλος άνθρωπος και να χαίρεται, χωρίς να μπορεί να εμπνέεται. Πόσοι άνθρωποι αισθάνονται αυτή τη χαρά όταν βλέπουν έναν τέτοιο χριστιανό εγκλωβισμένο, μουτρωμένο, με κατεβασμένα τα μούτρα χαμηλοβλέποντα και χαμηλοβλεπούσα τάχατες από σεμνότητα, τάχατες από σοβαρότητα, τάχατες από πίστη.

Είναι δυνατόν να πιστεύεις στο Θεό και να μην επικοινωνείς με τον συνάνθρωπο; Είναι δυνατόν να λες, ότι πιστεύεις στο Θεό και να είσαι κλεισμένος σε ένα δικό σου κόσμο, είναι δυνατόν να λες ότι πιστεύεις στο Θεό και να φοβάσαι τους πάντες και τα πάντα, είναι δυνατόν να πιστεύεις στο Θεό και να βλέπεις παντού συνωμοσίες, σκοτεινά σχέδια, διαπλοκές, να βλέπεις εχθρούς παντού; Είναι δυνατόν ένας άνθρωπος να βλέπει και να πιστεύει στο Θεό και να μην είναι ανοιχτός, να μην είναι μια ανοιχτή αγκαλιά, να μην είναι φιλόξενος, να μην αρχοντικός, να μην είναι δεκτικός, να μην έχει κατανόηση για τον άλλον;

«Κατανοῶμεν ἀλλήλους εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων».

Αυτό είναι ο χριστιανός. Αυτός είναι ο πραγματικός ο ζήλος: όχι ένας ζήλος τύπων, όχι ένας ζήλος εξωτερικών κανόνων, όχι ένας ζήλος μιας αυθεντίας, ενός

γκουρού, κάποιου που μας είπε κάτι, αλλά ο ζήλος της αγάπης. Αυτός ο ζήλος πρέπει να διακατέχει τους χριστιανούς και να διακατέχει όλους μας. Πως θα έχουμε ζήλο να αγαπάμε περισσότερο, πως θα έχουμε ζήλο να συγχωρούμε περισσότερο, πως θα έχουμε ζήλο να ανταγωνιζόμεθα όντως ο ένας με τον άλλον αλλά σε τι; Όχι στον ευσεβισμό, όχι στον ηθικισμό, όχι στην τυπολατρία, αλλά στην ουσιαστική αγάπη, στην πραγματική ζωή, στο πραγματικό νοιάξιμο, στο πραγματικό ενδιαφέρον, στη διάθεση να ελεούμε ο ένας στον άλλον, να κατανοούμε ένας στον άλλον, να ερχόμαστε πιο κοντά ο ένας στον άλλον, να έχουμε επιείκεια μεταξύ μας και ενότητα και αγάπη και να πορευόμεθα έτσι μέσα στον κόσμο.

Κλείνοντας το κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών ανέφερε:

«Ο αληθινός χριστιανός είναι ο κατ’ εξοχήν ζωντανός άνθρωπος, είναι ο κατ’ εξοχήν χαρούμενος άνθρωπος. Ο πραγματικός χριστιανός είναι αυτός ο οποίος λάμπει από ευτυχία. Αν τα μάτια του χριστιανού δεν λάμπουν από ευτυχία και από χαρά, αν δεν λάμπουν από αυτή την ομορφιά του Αγίου Πνεύματος, τότε σημαίνει απλώς ότι είναι ένας θρησκευόμενος. Όμως, ποτέ δεν είναι αργά. Το κάλεσμα του Αποστόλου Παύλου προς τους Ιουδαίους είναι κάλεσμα και προς εμάς. Είναι κάλεσμα προς όλους μας, έστω και αν μέχρι τώρα έχουμε βαδίσει ενδεχομένως σε λάθος δρόμο ή όχι 100% λάθος, αλλά σε κάποιο σημείο έχουμε βαδίσει σε λάθος δρόμο, είναι ώρα να κάνουμε τη σωστή επιλογή, να πάρουμε το σωστό δρόμο και ο σωστός δρόμος είναι να ανοίξουμε την καρδιά μας, να γεμίσουμε ζωντάνια μέσα μας, να ξαναζωντανέψουμε και θα ζωντανέψουμε αν αποκτήσουμε τον ζήλο της αγάπης και όχι τον ζήλο των τύπων, αν αποκτήσουμε τον έρωτα της αγάπης προς τους αδελφούς μας και όχι τον έρωτα προς τον εαυτό μας, ο οποίος τελικά μας καταστρέφει, ο οποίος τελικά καταστρέφει και τους γύρω μας και τελικά το μόνο που κομίζει μέσα στον κόσμο είναι κακομοιριά, μιζέρια και γκρίνια.
Έχουμε ανάγκη αισιοδοξίας, έχουμε ανάγκη ελπίδας, έχουμε ανάγκη να δώσουμε ο ένας στον άλλον ζωή. Για να ζήσει ο κόσμος λοιπόν, να πάρουμε Χριστό μέσα μας και να δώσουμε Χριστό μέσα μας. Να πάρουμε μέσα μας το πρόσωπο της αγάπης του Χριστού και αυτό το πρόσωπο να εμφανίσουμε και να εμφανίζουμε σε κάθε στιγμή σε κάθε πτυχή της ζωής μας».

Προ της απολύσεως, ο πολιός εφημέριος του χωριού Πρωτ. π. Κωνσταντίνος Κωνσταντόπουλος με γνήσια λόγια υιικής αγάπης, εκ μέρους των λιγοστών κατοίκων του χωριού, αλλά και εκ μέρους όλων των Μαρμαρωτιών, οι οποίοι κατοικούν μακράν του χωριού, καλωσόρισε τον Σεβασμιώτατο εκφράζοντας την αγάπη, τον σεβασμό και την χαρά όλων για την αγιαστική παρουσία του στο χωριό.

Στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία μεταξύ των πιστών παραβρέθηκαν ο Δήμαρχος Μακρακώμης κ. Γεώργιος Χαντζής με μέλη του Δημοτικού Συμβουλίου, ο θεματικός Αντιπεριφερειάρχης κ. Κωνσταντίνος Αποστολόπουλος, καθώς και εκπρόσωποι άλλων φορέων και συλλόγων του τόπου.

Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:

(Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου)